74

Eurydice

i

Orfeus(Naumann)

Eyridice i „Orpheus og Eyridice."

I Akt tacet.

II Akt

4de Scene. (De Elysæiske Enge) (Eyridice alene)

Larghetto.

I = II V.

Fl.

Violinsolo

23.

Fl.

3.

Fl.

tr.

Sjælen Fryd og Ro ind – ta-ger, Barmen

tr. tr.

Viol: = Cor. uyl.

Fg.

pp.

Corni

pizz

Cor.

Held og Glæ-de Smager, her-ligt, lif-ligt, her-ligt,

Cor uyl.

lifligt, al-ting er, var min elskte Ven kun her! herligt,

lifligt, lif-ligt herligt, al-ting er,

lifligt, herligt, var min elskte Ven kun her! ak var min elskte,

elsk-te Ven kun her! ak var min elsk-te,

elsk - - - - - te Ven kun her! Ak var min

sf p.

Ven, min Ven kun her!

f p

Recit.

Min Orpheus! tro-faste Mage, end

p

og i Glædens Boliger mit ömme Hjerte savner dig; og skönt at dette

Savn ej blandet er med Smerte, min störste Lykke det dog er, at kalde i mit Sind til-

-bage, den Tid, da vi med Fryd, vort Vel, Hen-ryk-kel-se i kalne Øj-ne

laste, naar Sja-lene, ved Elskovs söde Lüer, til-sam-men

dolce

flöde. Men ak! E-

—rindringen af vor Lyk-sa-lighed, som E. ly-sa-um er for

mig, maa gal-de bitter for dig va-re. Jeg ser dig bedste

Ven, Jeg ser dig trøstes-los, det o-ver-blev-ne

Larghetto.

Støv af din Ey-ri-di-ce med dine Taa-re va-de.

Fag. p

Min Or-pheus! grad ej---, grad ej for din Ven=

p

in-de, til hen-de skal du finde i — gen-nem Dö---den

Vej--, til hen-de skal du finde i — gen-nem Dö — den

Vej. I va-rig Gla-des Bo--, du snart skal hen-de favne, og

al- drig me-re sav- ne, for ön-sket Fryd og Ro - for

ön-sket Fryd - og Ro. Græd ej, græd

ej, min Or-phe-us græd ej! min Or-phe-us, græd

ej -, græd ej for din Ven-in-de, til hen-de skal du lin-de, i=

-gen-nem Dö - dens Vej, i-gennem Dö — dens Vej, græd

sfz p

ej, min Or-pheus, græd ej - - !

sf p sfz f

5te Scene (Eyridice- og Lyksalige Ånder) (Kor)

2/4

Andantino.

2/4

32.

(Kor)

2/4

(Dans.)

Larghetto 3/4

39.

Andtino

2/4

8.

(Kor) Sop.

Lif-li-ge

En-ge, her-li-ge Bo-lig,

34.

(Sop)

Os til For — lis — !

(Ten.)

Os til For — lis — !

(Sop)

Os til For — lis!

Viol.

(Eyridice)

Hvordan, hvad vil det sige, at större Held for

mig Forlis for e-der er? Er noget u-sæd-van-lig hændet? Forklar dog eder

nöj-e-re!

Allegto (Kor) (Sop.)

tilbage givet, hvor er begges Skabne söd, hvor er begges Skabne

söd, hvor er begges Skab-ne söd, hvor er begges Skabne sød!

Hvem bli-ver vel til- ba-ge

gi-vet?

Hvem hans Veninde mer end Livet var? Min Orpheus det være

(6te Scene)

maa!

Klage-maal, Fortryl-elsen af hans saa kæl-ne

(Proserpina)

Stemme, har dig af Dödens Konge vundet, saa det tilstedes ham, paa Jorden dig at

f

fö-re. Jeg Solens Glans paa-ny skal se! og i min Elsktes Arme

tru

leve? Men da min Or-pheus er her, hvi vil da han i Glædens

tru

Bo-li-ger ej heller hos mig blive?

(Ud sammen med Proserpina.)

7" Scene (Orp: Ker-Dans.)

8" Scene (De forrige = Proserpina, Eyridice med Slör over sig.)

(Orf.)

Tak være eder, i store

Guder! mit Hjerte siger mig, at det er hende!

9.

(Orp.)

Pro-serpina! jeg ej formaar dig at ud-trykke den Tak, den Lov, som Sjæl og Hjerte yder

(til Eyr.)

dig! Min elskede Ey-ridice! Min Ven! min Orpheus!

Allg^to (Proserpina)

Gaa tro- har, Kær-lig-hed med E-der drage E-ly-

(Eyrd.)

(Orf.)

-sæ-um I da har. Gu-der som i Kær-lig-hed, gav os

f p

Li-vets Held i Ej-e, led os gennem Mör-kets Vej-e, vær til

Bi-stand os be — red! Gu-der! Guder!

sfz sfz

Adagio

Gu — der! Led os gennem Mör — kets

pp.

Vej-e! var til Bi-stand os be — red!

f p f

Var til Bi-stand os be —

p p

-red!

Ver til Bi-stand os he=

f

-red! Led os gennem Mør-kets Vej-e, ver... til Bi - stand

sfz sfz f

(Kor)

os he - red!

(Ende paa 2den Akt)

33.

3die Akt. 1ste Scene. (Hersilia og Kor)

2de Scene (Orp. = Eyrd.)

sostenuto

1. Viola.

sfz sfz

Il dog ej saa, min elskte

sfz

Ven, jeg kan dig neppe følge!

Kom tryk mig til dit

Bryst, lad i din kalne Arm mig hvile, og der nyé Kræfter samle

(Orf.)

Tov min Ey-ri-dice der-med, til Solens Glans os lyser, i Mörkets gyse-lige

Som Himlen

Enge kan Omheds Glæde ikke nydes! Hvordan, min Orpeus, en Himmel fandt i mine

Arme, han nægter mig et Favnetag!

(Orp.)

Det nægtes ikke, men for-

hales til bedre Tid og Sted; til han dig over Dödens Grændser, og blandt de le-vende har

bragt; thi kom og følg med mig! For Vidne der at være til min Medbej-ler-indes

Sejer? Naar jeg end nu, som för, var al din Fryd din Lykke, hvad kunde

f

Jorden dig da give, som du ej alle-rede har?

Naar gav du för paa Stedet Agt, hvor du i mine Arme hvilte?

Du saa kun nug, mit Øj-e var dig mer end So-lens Glands, men nu paa den du e-ne

tænker. Ej mindste Øm-leeds Tegn din kælne Ma-ge

gives, ak, intet Favnetag, ja, ej et Kys, et Smil, har

Andante, con un poco di moto

hendes længsels-fulde Hjerte frydet.

Ob. Fl. dolce p Viola.

Da an-den Fryd du kender, af an-den El-skov

Viol. Ob-Fl. Viol.

brøn-der; hvor kun-de dü mig dra-ge fra va — rig Gla — des

Bo — ? fra va - - - - - - - - - - - - - - - rig Gla — des

Viola

Bo ? For hen-de, dig til — le-der, dü Hval og Harm le =

-re-der, hun Held ej mer kan sma — ge, ej me — re ny-de

skal

Ro— — — — — —, ej me—re ny—de Ro!
Ak! Da an—den Fryd du ken—der, af
p
an—den El—skov bræn—der, hvor kun—de du mig dra—ge fra
va—rig Glæ—des Bo? fra va— — — — — —
Fg.

(Orp.)

---- rig Glæ-des Bo? Ak! Ak!

Viola = Fg.

Fg.

5.

og mig! Jeg maa.. det koster dig.. Jeg tör Ey-ri-di-ce! ak, fölg mig!

Hvad ængster dig? Maaske at dette Slör gör dig u-rolig? Maaske du

p

tror, at Döden har de Yndig-heder mig be-rövet, dit Øj-e drog, din Sjæl hen=

2.

2/4

Andante

– rykte. Men kom, og hent For-visning dig der – om!

tr

f

tr

Hvordan! et Pj-e-kast jeg mer ej værdig findes, jeg U-lyk-

-sa-lige! Men da min Sjæl ej anden Attraa kender end tækkes og behage

sfz

Allegro. (kun kaster Sløret fra sig)

dig, og jeg dit Pj-e ej kan drage, jeg andres mer ej røre vil.

f

Lig der, ü-nyt-ti-ge,

skönt for mig ka-re Gave. Ud-rydder kun i stør-re Dunster! U=

-ryd-der til det mindste Spor af fordum pri-ste Dej-lighed; gør mig ü=

kendelig, at min tro — löse den sin U-be-standighed med noget kan be=

(Orp)

—smykke! Hvad gör du Elskede? ak! da du Faren selv for-

—öger, saa hold ved mig, dig bort herfra at skynde. Nej, Grumme! Gaa, til din saa kæ-re

f

Adagio

Jord. Jeg her vil blive, blandt disse fæle Klip-per

vanke, og Ta-bet af din Kær - - - - - - - - - - lig-hed be-græde!

Adagio.

Et Kys.. kun til Far=

p

Corni

-vel for tro—fast æg—te Mage! Et Kys, for end at smage söd

Vel—lyst i min Sjæl. Et Kys, et

p f

Kys, et Kys kun til Far-vel! Et Kys, .. for end at

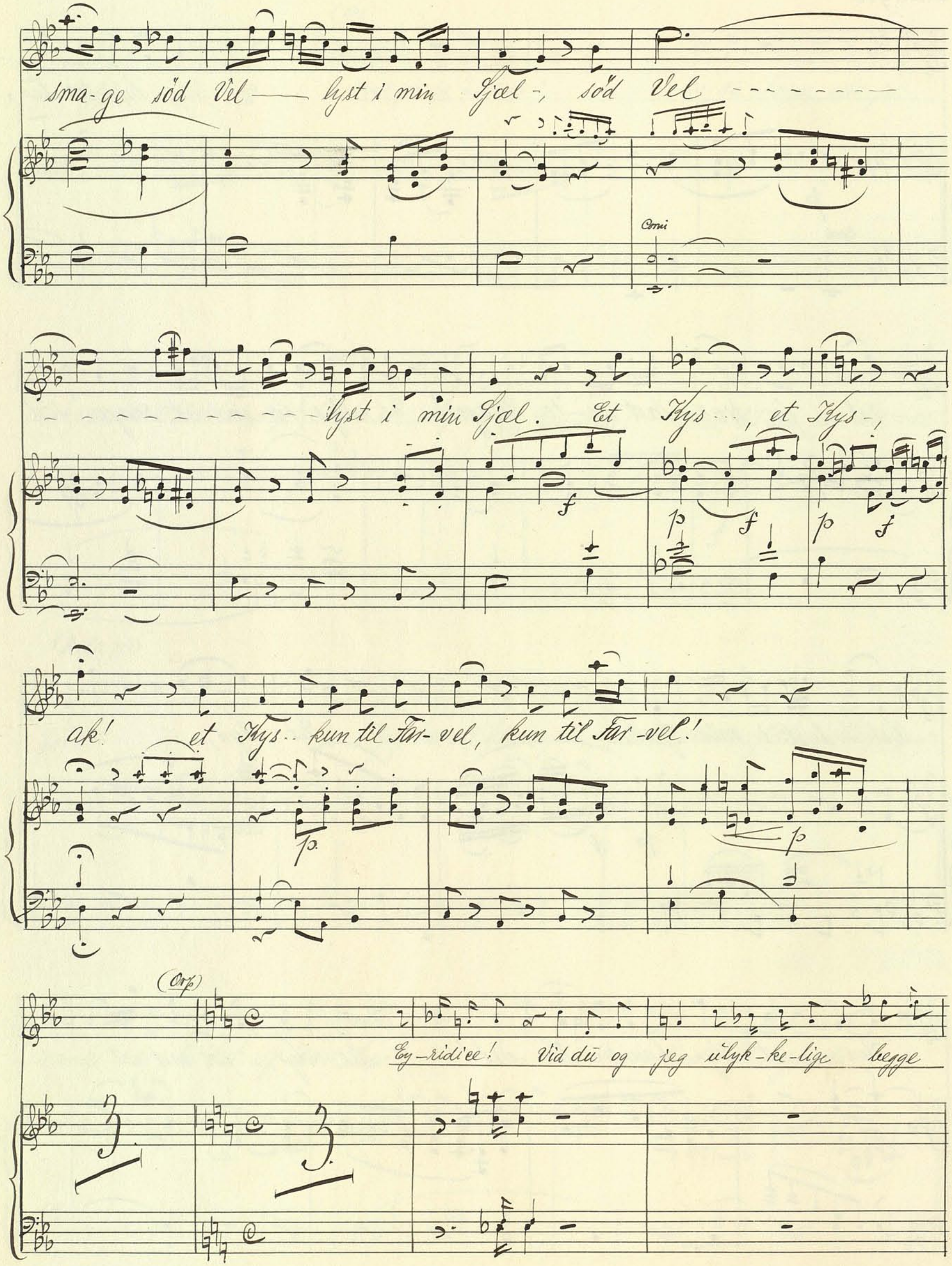
sma-ge söd Vel — lyst i min Sjæl-, söd Vel - - - - - - - -

- - - - - - - - - - - - - lyst i min Sjæl. Et Kys..., et Kys-,
ak! et Kys.. kun til Far-vel, kun til Far-vel!

Ey-ridice! Vid du og jeg ulyk-ke-lige begge

(Orp.) (Changement)

ere om vi her længer töve, fölg derfor mig. Jeg gör det ej!

14.

(Orp.)

Min Sjæls Til-bedede! Nu först tör jeg dig kalde min, nu först har jeg dig

vündet.

Nu kender jeg min Ven i-gen!

p

Men sig hvor kunde du mig denne grumme Kval paa-

p.

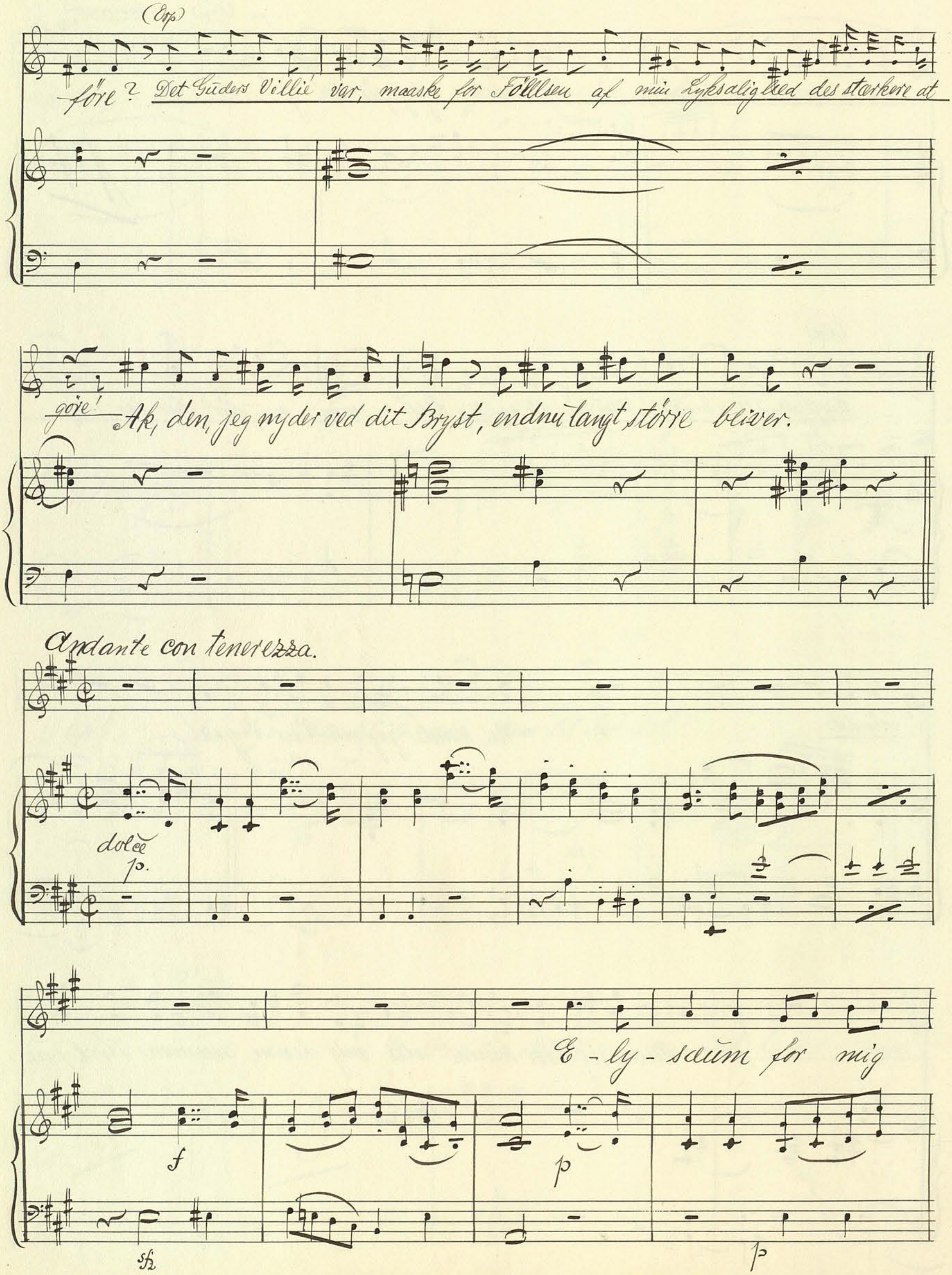
(Orp)
före? Det Guders Villie var, maaske for Fölllsen af min Lyksaligheed des stærkere at
göre! Ak, den, jeg nyder ved dit Bryst, endnu langt större bliver.
Andante con tenerezza.
dolce
p.
E-ly-saum for mig
f
p
sfz
p

svinder Guders Sa-lig-hed jeg finder bed-ste Ma-ge, bedste

Ma-ge, bedste Ma-ge i din Arm, bed-ste Ma-ge i din

tru

p f

(Otp)

Arm!

som nu flyder, som nu flyder, som nu fly-der i min

Barm som nu fly-der i min Barm!

tru

p f

f p

fz

Jeg kun sma-ger Held i Li-vet, ved at va-re bli-ve din...!

(Orp.)

Mer end Ver-den er mig gi-vet, nū du er... for-e — vig — min, nū du

er for-e-vig min! Alt hvad Guder kan be-skie-re skænkte Kærligheden

mig-, alt mit Vel-, min Fryd skal va-re bedste Ven at elske

E. dig, bed-ste Ven at el-ske dig. Alt mit Vel, min Fryd skal

O.

E. ve - - - - - - - - - re, bed-ste Ven at el - ske dig,

O. alt mit Vel, min Fryd skal ve - re, bed-ste

E. bed-ste Ven, at el - ske dig. Alt mit

O. dig. Alt mit Vel, min Fryd skal ve

E. Vel, min Fryd skal va-re, bed-ste Ven, at el-ske dig, bed-ste

O. re, bedste

E. Ven, at el-ske dig! at el - - -

O. dig, at el

E.

O.

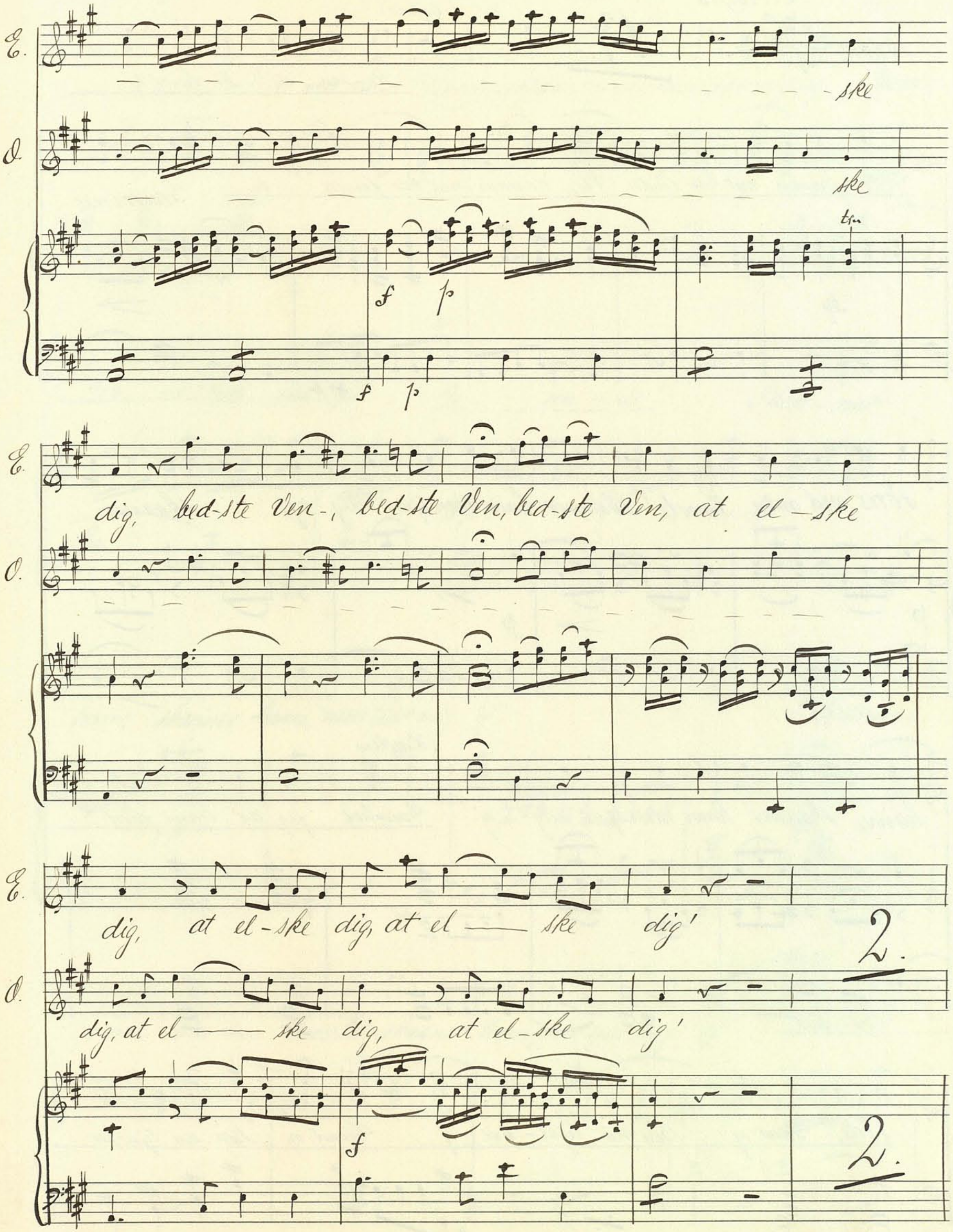
E.
O.
-ske
ske
f
p
dig, bed-ste Ven-, bed-ste Ven, bed-ste Ven, at el-ske
dig, at el-ske dig, at el — ske dig'
dig, at el — ske dig, at el-ske dig'
2.
2.

3"Scene

Allegro. (Horsilia)

(Orpheus)

Ra-sen- de! til hendes

Hjerte gennem mit kun findes Vej, gennem mit kun findes Vej. Grumme!

fp

rö'res ved min Smerte! Skaaner ham, men spar nig ej, skaaner

p. p.

p

(Horsilia)

ham, skaaner ham, men spar nig ej! Grumbled jeg af ham först

lærte, Graad og Bön nu hjæl-per ej, Graad og Bön nu hjælper

cresc

f

(Hersil.)

ej! Grumme röres ved min Smerte, skaaner ham, men spar mig ej. Graad og

fp

(Orp)

Bön nu hjæl - per ej! Ra - sen - de! Skaa - ner

fp fp

ham, skaaner ham, men spar mig ej. Grumme

f p

(Hersili)

röres ved min Smerte, skaaner ham, men spar mig ej! Grum-hed

(Orp)

jeg af ham först lærte! Ra-sen-de! Skaaner ham, skaaner

fp fp f

ham, men spar mig ej; skaaner ham men spar mig ej, skaaner ham, men

p f

(Changement)

spar mig ej, skaaner ham, men spar mig ej, men spar mig ej!

26.

4te Scene (Ypperste Præsten) Allegro. (Præsten) 27.

(Trœbl.)

(Kor.) 11. Kærlig-hed!

p

Viol.

p

tr

Viol.

f

Sjælen aldrig frydes, ingen Glæde mydes, savner man sin

p

Cello

p.

Ven ...! Kun hans bli-de Øj — e, Hjer-tet kan for-nøj —

p

— e, ja-ge Kum-mer hen ----! ja-ge Kummer

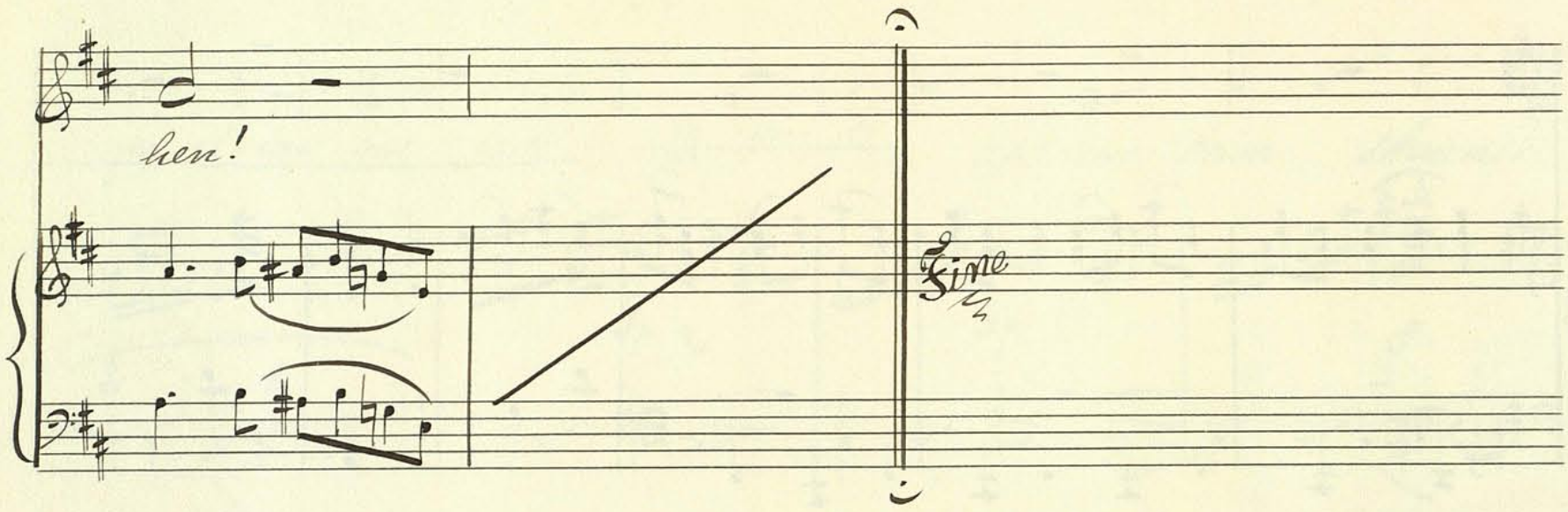
bien!
Fine